

Sygn. akt IV CSK 62/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Ministra Skarbu Państwa
przeciwko M. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 lipca 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2013 r., w sprawie z powództwa Skarbu Państwa – Ministra Skarbu Państwa przeciwko M. [...] sp. z o.o. w T. o zapłatę, Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w T. zasądającego od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 100 376,62 zł, z ustawowymi odsetkami.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 i art. 353 k.c., a także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1, art. 365 i art. 385 k.p.c. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest przesłance oczywistej zasadności skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego z uwagi na jego funkcje ustrojowe. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Przesłanka ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stanowi jedynie pozorne odstępstwo od modelu publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Ma ona swoją normatywną treść, nie chodzi bowiem o sprawy, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa, ale o sprawy, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Ocena ta przy tym może być dokonana bez wnikliwej analizy, a taka wadliwość orzeczenia musi być widoczna od razu dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa.

Rzeczą jednak skarżącego jest wskazanie konkretnych, naruszonych przez sąd przepisów a także przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w ewidentny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). We wniosku pozwanej o przyjęcie skargi kasacyjnej nie wskazano nawet przepisów, które zostały, zdaniem skarżącej, naruszone. Ponadto Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona.

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 w związku art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 1150) oraz na podstawie § 6 pkt 7 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

[aw]